

πιον τῆς κ. Tréfort καὶ τῆς θυγατρὸς της. Εἶτα διευτύπω-
σε τὴν αἵτησίν του κατὰ τὰ εἰθισμένα καὶ οὕτως οἱ δύο νέοι
ἔλαβον θέσιν εἰς τὴν σχηματισθεῖσαν quadrille. Ὁ χορὸς ἐ-
καῖνος τοῖς ἐπέτρεψε ν' ανταλλάξωσιν ὀλίγας λέξεις.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἀνταπεκρίθη εἰς τὰς φιλοφρονήσεις τοῦ
χορευτοῦ της μετὰ τῆς συνήθους αὐτῆς εὐθυμίας καὶ φαιδρό-
τητος, χωρὶς νὰ ταραχθῇ ἐκ τῶν περιέργων βλεμμάτων, ἃ-
τινα ἐπροσηλοῦντο ἐπ' αὐτῆς πανταχόθεν. Περαιτωθέντος τοῦ
χοροῦ, ὁ χορευτὴς δὴγήνησεν αὐτὴν εἰς τὴν θέσιν της καὶ τὴν
ἀφῆκε καταγοητευθεὶς ἐκ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς χάριτος αὐτῆς.

Τοῦ χοροῦ τὸ σημειωματάριον τῆς Μαγδαληνῆς ἀμέσως
ἐπληρώθη καὶ μόλις ἠδυνήθη νὰ φυλάξῃ διὰ τὸν κ. Vaillae
δύο μόνον χορούς, οὓς οὗτος ἐπιμόνως εἶχε παρακαλέσει νὰ
τῷ κρατήσῃ. Ἡ δεσποινὴς Tréfort διεσκεδάσεν ἐξ ὅλης καρ-
δίας κατὰ τὸν πρῶτον τοῦτον χορόν, πρᾶγμα μὴ συνήθως
συμβαῖνον· μετὰ λύπης δὲ κατὰ τὴν τρίτην τῆς πρωίας ὥ-
ραν, ἠκολούθησε τοὺς γονεῖς αὐτῆς, οἵτινες ἔκριναν ὅτι ἦτο
καιρὸς ν' ἀποσυρθῶσι πλέον τῶν πολυαριθμῶν κόπων τῆς ἐ-
σπερίδος ταύτης.

Ἀμα ἐκάθισαν εἰς τὸ ὄχημα ὁ κ. Tréfort ἠρώτησε τὴν
κόρην του ἐὰν ἦτον εὐχαριστημένη ἐκ τῆς ἐσπερίδος.

ὦ! μάλιστα πάτερ, ἀπεκρίθη μετὰ προθυμίας. Ὅα ἤμην
δὲ τῇ ἀληθείᾳ πολὺ ιδιότροπος, ἐὰν δὲν εἶχεν οὕτω, προσέ-
θηκεν γελῶσα. Ὅθεν σὰς εὐχαριστῶ, ἀγαπητοί μοι γονεῖς,
διὰ τὴν εὐχαρίστησιν ἣν μοι προσεφέρατε.

Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ της ἀντήλλαξαν εἶτα διαφόρους
παρατηρήσεις, ἐφ' ὧν ἡ Μαγδαληνὴ προσέθετο τὸν λόγον
της. Αἰφνηδίνως ὁ πατὴρ της τῇ λέγει.

— Ἐξ ὅλων τῶν χορευτῶν σου, ὁ κ. Vaillae μοὶ ἐφάνη ὁ
θελκτικώτερος.

— Φυσικώτατα, ἀπεκρίθη ἄνευ ἐνδυασμοῦ, τὸ ἐξωτερικόν
του μοὶ ἀρέσκει, χορεῖται θαυμασίως, ἀλλ' εἶνε τόσο ἀντάρε-
σκος, ὥστε ἀποβαίνει ἐνοχλητικὸς· ὁμιλεῖ πάντοτε περὶ τῶν
ἱππῶν του, τοῦ ὀχήματός του, τῶν θηρευτικῶν κυνῶν του,
κ.λ. κ.λ. ὑπερεπαίνων ὅτι τῷ ἀνήκει καὶ ἐπικρίνων τὰ λοιπὰ
ἀνηλεῶς.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Tréfort ἀντήλλαξαν βλέμματα ὑπομει-
διῶντα, ἀλλ' ὀλίγον λυπημένοι.

Ἀναμφιβόλως ἡ θυγάτηρ των δὲν ἤθελε γείνει κυρία ἐ-
πάρχου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Ὁ Raoul Verneuil κατόκει μετὰ τῆς μητρὸς του τὸ
πρῶτον πάτωμα ὠρκίας μικρᾶς οἰκίας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Estelle.
Τὸ οἶκός τῶν, ἀληθῶς, δὲν ἦτον οὔτε εὐρύ, οὔτε πολυτε-
λές· συνέκειτο ἐξ ἑνὸς γραφείου, ἐν ᾧ ὁ νέος ἱατρός ἐδέχετο
τοὺς πελάτας του, μιᾶς μικρᾶς κλινῆς ἀναπαύσεως, μιᾶς
αἰθούσης τοῦ δείπνου καὶ δύο θαλάμων τοῦ ὕπνου. Ἦτο δὲ
διεσκευασμένη μετὰ μεγάλῃς ἀπλότητος, ἀλλ' ἐν τῇ διατά-
ξει ἐκάστου ἀντικειμένου ἠσθάνετό τις ὅτι ὁ διευθετήσας εἶ-
χεν ἰδέαν νὰ καὶ σκοπόν. Αὕτη δὲν ἦτο τέλος ἐκ τῶν κοι-

νῶν ἐκείνων οἰκῶν, αἵτινες ἂν καὶ κατάφορτοι ἐκ πολυτελῶν
ἐπιπλῶν, φαίνονται κεναί, ἐνεκεν ἐλλείψεως καλαισθησίας καὶ
εὐφυίας, ὥστε ὁ εἰσερχόμενος διὰ πρώτην φοράν εἰς αὐτὴν
ἐπισκέπτῃς ν' ἀναφωνῇ· Θεέ μου, πόσον ὀλίγον πνεῦμα οἱ ἄν-
θρωποι οὗτοι ἔχουσι! — Ἡ κ. Verneuil, ἡ μήτηρ τοῦ Raoul,
ἦτον ἀκόμη νέα, ἂν καὶ προῶρως γηράσασα ἐκ τῶν θλίψεων,
ἦτο κάτοχος ὀρθῆς κρίσεως, ψυχῆς ἐξόχου, καρδίας εὐαισθη-
του καὶ γενναίας καὶ παιδείας εὐρυτάτης. Ὁ υἱὸς της τὴν
ἐλάτρευεν· ἀλλ' ἠδύνατο νὰ μὴ τὴν λατρεύσῃ ἀφοῦ ἡ κ. Ver-
neuil, μὲ ὅλας τὰς βαθείας θλίψεις, ἃς πρὸ μικροῦ διήλθεν,
ἔθετε πάντοτε φαιδρὸν μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων της ὑπο-
δεχομένη τὸν υἱόν της; ἀφοῦ αὕτη ἠγωνίζετο ἀκαταπαύ-
στως νὰ τὸν κάμῃ νὰ λησμονῇ τὰς παρελθούσας λύπας του,
ὁμιλοῦσα μετ' αὐτοῦ περὶ τῆς χαρᾶς καὶ τῶν ἐλπίδων τοῦ
μέλλοντος ἐρωτῶσα αὐτὸν περὶ τοῦ ἔργου του καὶ δεικνύουσα
ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς ἀσθενεῖς του, περὶ ὧν τὸν ἔκαμνε νὰ τῇ
ὁμιλῇ;

Κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς ἑκτῆς Ἰανουαρίου, ἡ μήτηρ τοῦ
Raoul ἐκάθητο ἐν τῇ ταπεινῇ των αἰθούσῃ τοῦ δείπνου, ἐρ-
γαζομένη παρά τινι τραπέζῃ καὶ ἀναμένουσα τὸν υἱόν της.
Δύο δάκρυα ἔρρεον ἐπὶ τῶν παρειῶν της, ἀλλ' ἐσπόγγισε
ταῦτα ταχέως ἐπὶ τῷ ἀκούσματι κλειδὸς στρεφομένης ἐν τῷ
κλειθρῷ καὶ ἔστρεψε πρὸς τὸν ἀφικθέντα τὸ πρόσωπον σχε-
δὸν εὐθυμον.

— Καλὴ ἐσπέρα, μῆτέρ μου ἀνεφώνησεν ὁ Raoul πλη-
σιάζων πρὸς αὐτήν, ὅπως τὴν ἀσπασθῇ.

— Καλὴ ἐσπέρα, Raoul, ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ του, πλη-
ροῦσα αὐτὸν θωπεϊῶν. Τί ἔχεις υἱέ μου, προσέθηκε παρα-
τηροῦσα τὴν εὐμετάβλητον τοῦ νέου φυσιογνωμίαν, ἐφ' ἧς ἀ-
νεγίνωσκετο μεγάλη τις προκατάληψις.

(ἀκολουθεῖ)

Π Ο Ι Η Σ Ι Σ

Τῷ ΑΓΑΠΗΤῳ ΜΟΙ

ΔΗΜ. Κ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΩ

(Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ του).

Ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, ρυπτόναι,
Περὶ ἢ νύξ καὶ δύνει ἡ ἡμέρα,
Κυλίσεται ὁ βίος μας, ὡς σφαῖρα,
Καὶ φεύγουν οἱ γλυκύτεροί μας χρόνοι.

Κ' ἐν ᾧ μᾶς θλίβουν βάσανα καὶ πόνοι,
Ἐλπὶς τις μᾶς θωπεύει γλυκυτέρα,
Καὶ φίλον τις ἐν ᾧ συμπαθηστέρα.
Τοὺς πόθους τῆς ψυχῆς μας βαλσαμώνει.

Ἄν θάλλουν τοῦ Μαΐου Σοὺ αἱ ὄροι,
Ὁ βίος ῥέει σκότιος ἐμπρός Σοῦ
Καὶ κλαίουν τῶν ὁμμάτων Σοὺ αἱ κόροι.

Σὲ ἀγαπῶ, πορῶν, ὡς ἀδελφός Σου,
Ταλαίπωρε τοῦ βίου ὁδοιπóρε,
Καὶ ῥ' ἀνακτῆσης Σ' εὐχομαι τὸ φῶς Σου.
Ἄργος, 26 Ὀκτωβρίου 1884.

Δ. Κ. ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΗΣ.

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ.

Στὰ μαῦρα ἐνδυμένο
«Ἔνα μικρὸ παιδάκι
Στὸ δρόμο τὸ καῦμένο
Περπάτει λυπημένο
Χλωμὸ σὰν τὸ κεράκι!»

Κι' ἐγὼ, πατέρας εἶμαι...
Τὸ πόρεσ' ἡ ψυχὴ μου!
«Πές μου» τοῦ λέγω «διατί·
Τὴν μαύρη φορεσιὰ αὐτῇ
Σοῦ φόρεσαν παιδί μου;»

Πουλάκι πληγωμένο
Τὸ στόμα μισανοίγει,
Πλὴν ἀπ' τὰ στήθη του εὐθὺς
Ἐβγῆκε στεναγμὸς βαθὺς
Καὶ τὴν φωνὴν του πνίγει!

Γύρισε καὶ μ' ἐκύταξε
Μὲ μᾶτι βουρλωμένο
Καὶ μὲ παράπονο πικρὸ
Τὸ ἄτυχο κέϊτο μικρὸ
Μοῦ εἶπε τὸ καῦμένο!

«Τὸν πῆραν οἱ παπᾶδες...
Δὲν ἔχω πιά πατέρα!
Νᾶναι ἡ φορεσιὰ μας
Μαύρη σὰν τὴν καρδιά μας
Μοῦ εἶπεν ἡ μητέρα!»

«Μὴν κλαῖς, φῶς μου, τοῦ λέγω
Τὸ Πάσχα θὰ γυρίσῃ
Καὶ μίαν ἄλλη φορεσιὰ
Θὲ ρὰ σοῦ φέρῃ μὲ χρυσὰ
Καὶ θὲ ρὰ σὲ στολίσῃ!»

«Τὸ λὲς γὰρ ρὰ μὴν κλαίω!..
Πρὶν φύγῃ εἰς τὸν οὐρανὸν
Γιὰτί μοῦ εἶπε κλαίων!
«Δὲν θὰ σὲ ἴδω πλέον
Πτωχό μου ὄρφανό!»

«ὦ! μαῦρα ρὰ μὴ βάλλουν
Τὰ δύστυχά μου τὰ παιδῶν,
Ὅταν ἐμβῶ στὸ χῶμα!
Γιατί ῥαί τάφος στήν καρδιά
Τὸ μαῦρο αὐτὸ χρώμα!»

Ἔρ Ἀλεξάνδρεϊα.

Γ. Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ.

Ποῦλὶ θαλασσοτάξειδο, δελφίρι φτερωτό,
Βαπόρι μου, ποῦ γὰρ φωτὶς σοῦ καίει ἡ ματία της
«ὦ, κύτταξε στὸ πέλαγο, ποῦ θάβγῃ τὰ νοικιὰ,
Ἄν ἄνεμος ἀδιάντροπος φουσηῇ στὰ μαλλιά της
Καὶ ξεγλυστρήσουν κύματα σὰν φεῖδια κρονοσταλλέντα
Νὰ μοῦ τὴν ἔχῃς ἔννοια»

Ἐκεῖ ποῦ τὸ κορμάκι της θὰ γύρῃ σιγανὰ,
Γὰρ προσκεφάλι πάρε μου καὶ βάρ' της τὴν καρδιά μου
Σιμά της τὴν ἀγάπη μου σοῦ δίνω τὰ γυρνοπνῶ
Καὶ γὰρ δροσιὰ στὰ χεῖλῃ της σοῦ δίνω τὰ φιλιὰ μου.
Δανείσου κ' ἀπὸ τὸν ἀφρὸ τῆς θάλασσας κομμάτι
καὶ κἄνε της κρεβάτι.

Ἀθήναι 1882.

ΑΙΜΙΔΙΟΣ.

ΠΑΡΑΠΟΝΟ.

Πές μου ρὰ ζῆς γεργάρι
ποῦ ἐκεῖ ψηλὰ γυρίζεις,
καὶ μὲ Οὐράνια χάρι
τὴν ρύκτα μὲ φωτίζεις·
ἡ κόρη ἐκείνη ἀκόμα
μὲ τὸ γλυκὸ της στόμα,
σοῦ λέει ποτὲ γὰρ μὲ;

Πόσαις φοραῖς, θυμίσον
πλασμένος ἀπὸ τὰ χέρια,
τὴν δύῃ τὴ χρυσή σου
θωρῶντας καὶ τὰ στέβια,
μ' ὀρκίζετο φίλιαν,
ἀγάπην αἰώνιαν,
ὦ! Εὐτυχεῖς σιγμαι!...

Κλῆψε γλυκὸ γεργάρι,
ἀγάπη τῆς καρδίας μου,
τῆς νεώτερας μου καμάρι
καὶ φῶς τῆς σκοτιδιὰς μου,
ἡ κόρη τῶρα κείνη
ἀγάπη εἰς ἄλλον δίνει
γιατ' εἶμαι δυστυχής!...

Ἐβῆσαν τὰ χρόνια ἐκεῖνα...
τὰ εὐτυχισμένα νεῖδατα,
μαράθηκαν τὰ κρῖνα
ἐκεῖνα τὰ δροσιὰτα...
καὶ τῶρα μόνον θάβρη
ἀπελπισία μαύρη
εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς.

Σ' τὸν κόσμον αὐτὸν ὠμέρα!...
καρεῖς σὰν δυστυχίση,
κάλλιο ρὰ πά(η) στὰ ξένα
κ' ἐκεῖ πικρὰ ρὰ ζήση...
παρὰ ἐδὼ ρὰ μένῃ
ποῦ ἡ ἀγάπη εἶνε ξένη,
καὶ δὲν τὸν συμπονεῖ

Ἐκεῖ τὴν δυστυχία
θὰ ἔχω συντροφιά μου
τὴ μαύρη ἐρημία
ἐλπίδα εἰς τὰ δειρά μου...
κ' ἐδὼ ἡ ἀγαπημένη
ἄς εἶν' εὐτυχισμένη
καὶ ἄς μὲ λησμονεῖ.

Ἔρ Πειραιεῖ κατὰ ὁκτώβριον 1884.